

Zaak C-30/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

12 januari 2022

Verwijzende rechter:

Administrativen sad Veliko Tarnovo (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 december 2021

Verzoekende partij in het hoofdgeding:

DV

Verwerende partij in het hoofdgeding:

Direktor na Teritorialno podelenie na Natsionalnia osiguriteln institut – Veliko Tarnovo

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep van een Bulgaarse onderdaan tegen het besluit van de Direktor na Teritorialno podelenie na Natsionalnia osiguriteln institut (directeur van de regionale afdeling van het nationale instituut voor sociale verzekeringen) tot afwijzing van het bezwaar tegen het besluit om haar geen werkloosheidsuitkering toe te kennen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële vraag

Uitlegging van deel twee, titel III, van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie

Artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

Prejudiciële vragen

1) Moet artikel 30, lid 2, van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: „akkoord”), gelezen in samenhang met artikel 30, lid 1, onder a), ervan, aldus worden uitgelegd dat de in lid 2 bedoelde personen binnen de personele werkingssfeer van artikel 31, lid 1, van het akkoord vallen, indien zij gedurende de gehele overgangsperiode zonder onderbreking onderdaan van een lidstaat waren en op hen tegelijkertijd de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing was, of moet dit aldus worden uitgelegd dat de in artikel 30, lid 1, onder a), van het akkoord bedoelde personen slechts onder artikel 31, lid 1, vallen zolang zij aan het einde van de overgangsperiode en/of na het einde ervan als werknemer in het Verenigd Koninkrijk werkzaam zijn?

2) Moet artikel 30, lid 2, van het akkoord, gelezen in samenhang met artikel 30, lid 1, onder c), ervan, aldus worden uitgelegd dat de in lid 2 bedoelde personen onder artikel 31, lid 1, van dit akkoord vallen, wanneer zij gedurende de gehele overgangsperiode zonder onderbreking als burger van de Unie in het Verenigd Koninkrijk hebben gewoond en op hen tegelijkertijd gedurende de gehele overgangsperiode tot het einde ervan de wetgeving van één enkele lidstaat van toepassing was, of moet dit aldus worden uitgelegd dat de in artikel 30, lid 1, onder c), bedoelde personen niet onder artikel 31, lid 1, vallen wanneer zij na het einde van de overgangsperiode niet langer in het Verenigd Koninkrijk wonen?

3) Indien uit de uitlegging van artikel 30, lid 2, van het akkoord, gelezen in samenhang met artikel 30, lid 1, onder a) en c), ervan, volgt dat deze bepalingen niet op de feiten van het hoofdgeding van toepassing zijn omdat een burger van de Unie na het einde van de overgangsperiode zijn woonplaats heeft opgegeven, moet artikel 30, lid 4, van het akkoord, gelezen in samenhang met lid 3, dan aldus worden uitgelegd dat in het gast- of werkland verblijvende of werkzame personen niet langer onder artikel 30, lid 1, vallen wanneer hun rechtsbetrekking als tewerkgestelde persoon (werknemer) is beëindigd en zij dientengevolge hun verblijfsrecht hebben verloren en na het einde van de overgangsperiode uit het werk- of gastland zijn vertrokken, of moet dit aldus worden uitgelegd dat de beperking van artikel 30, lid 4, betrekking heeft op het recht van verblijf en het recht om te werken die na het einde van de overgangsperiode zijn uitgeoefend, zonder dat het van belang is wanneer de rechten zijn beëindigd voor zover deze na het einde van de overgangsperiode nog bestonden?

Toepasselijke bepalingen van Unierecht en rechtspraak

Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: „akkoord”): artikel 2, onder e),

artikel 30, lid 1, onder a) en c), en leden 2 en 3, artikel 31, lid 1, eerste volzin, en lid 2, artikel 32, lid 1, onder a), i), artikel 161, lid 1

Artikel 2, onder e): onder „overgangperiode” wordt verstaan „de in artikel 126 vastgestelde periode”.

Artikel 30, lid 1, onder a): „Deze titel is van toepassing op de volgende personen: a) burgers van de Unie op wie aan het eind van de overgangperiode de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing is, alsmede hun familieleden en nabestaanden;”

Artikel 30, lid 1, onder c): „Deze titel is van toepassing op de volgende personen: c) burgers van de Unie die in het Verenigd Koninkrijk wonen en op wie aan het eind van de overgangperiode de wetgeving van een lidstaat van toepassing is, alsmede hun familieleden en nabestaanden;”

Artikel 30, lid 2: „De in lid 1 bedoelde personen vallen binnen de werkingssfeer zo lang zij zich ononderbroken blijven bevinden in een van de in dat lid genoemde situaties waarbij tegelijkertijd zowel een lidstaat als het Verenigd Koninkrijk betrokken is.”

Artikel 30, lid 3: „Deze titel is ook van toepassing op personen die niet, of niet langer, onder lid 1, onder a) tot en met e), van dit artikel, maar onder artikel 10 van dit akkoord vallen, alsmede hun familieleden en nabestaanden.”

Artikel 31, lid 1, eerste volzin: „De regels en doelstellingen van artikel 48 VWEU, verordening (EG) nr. 883/2004 en verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad zijn van toepassing op de personen die onder deze titel vallen.”

Artikel 31, lid 2: „In afwijking van artikel 9 van dit akkoord zijn voor de toepassing van deze titel de definities in artikel 1 van verordening (EG) nr. 883/2004 van toepassing.”

Artikel 32, lid 1, onder a), i): „De volgende regels zijn van toepassing op de hierna genoemde situaties, in de mate die is vastgesteld in dit artikel, voor zover zij betrekking hebben op personen op wie artikel 30 niet of niet langer van toepassing is: deze titel is van toepassing op de volgende personen waar het gaat om de aanspraak op en de samentelling van tijdvakken van verzekering, van werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst, of van verblijf, met inbegrip van de rechten en verplichtingen die overeenkomstig verordening (EG) nr. 883/2004 uit dergelijke tijdvakken voortvloeien: i) burgers van de Unie alsmede staatlozen en vluchtelingen die in een lidstaat wonen en onderdanen van derde landen die aan de voorwaarden van verordening (EG) nr. 859/2003 voldoen, op wie de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk voor het eind van de overgangperiode van toepassing is geweest, alsmede hun familieleden en nabestaanden.”

Artikel 161, lid 1: „Als een rechterlijke instantie van een lidstaat een prejudiciële vraag over de uitlegging van dit akkoord voorlegt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt van de beslissing van de nationale rechterlijke instantie waarin een dergelijke vraag is gesteld, kennisgegeven aan het Verenigd Koninkrijk.”

Nationale wettelijke bepalingen

Kodeks za sotsialnoto osiguryavane (wetboek inzake de sociale zekerheid, Bulgarije), herhaaldelijk gewijzigd en aangevuld, in de in DV nr. 77 van 16 september 2021 bekendgemaakte versie (hierna: „KSO”):

Artikel 54a, lid 1 *Personen die gedurende ten minste twaalf van de laatste 18 maanden vóór de beëindiging van de verzekering verplichte verzekeringsbijdragen aan het „werkloosheids”-fonds hebben betaald en als werklozen bij het arbeidsbureau zijn ingeschreven, hebben recht op werkloosheidsuitkeringen. Dit geldt ook voor personen die geen pensioenrechten op grond van tijdvakken van verzekering en ouderdom in de Republiek Bulgarije of rechten op ouderdomspensioen in een andere staat hebben opgebouwd, en personen die geen verminderd pensioen op grond van tijdvakken van verzekering en ouderdom overeenkomstig artikel 68a of een bedrijfspensioen overeenkomstig artikel 168 ontvangen en geen beroepsactiviteit uitoefenen waarvoor krachtens dit wetboek of de wetgeving van een andere staat een verzekeringsplicht geldt, met uitzondering van personen als bedoeld in artikel 114a, lid 1, van de Kodeks na truda (Bulgaarse arbeidswet).*

Artikel 117, lid 1, punt 2, onder b) *Bezwaren wegens afwijzing, onjuiste berekening, wijziging of stopzetting van werkloosheidsuitkeringen moeten aan het hoofd van de bevoegde regionale dienst van het Natsionalen osiguritelni institut (nationaal instituut voor sociale verzekeringen, Bulgarije) worden gericht.*

Artikel 119 *Tegen beslissingen van de bestuursrechter kan krachtens de bepalingen van de Administrativnoprotsesualen kodeks (wetboek bestuursprocesrecht, Bulgarije) beroep in cassatie worden ingesteld, met uitzondering van beslissingen over beroepen tegen handelingen op grond van artikel 117, lid 1, punten 1 en 2, onder b) en e) – bij bedragen tot 1000 BGN – alsook onder f) en g).*

Korte weergave van de feiten en de procedure

- 1 Blijkens het dossier heeft verzoekster de Bulgaarse nationaliteit. Zij was als volgt werkzaam bij in het Verenigd Koninkrijk gevestigde werkgevers: a) van 1 december 2014 tot en met 16 juli 2016 was zij bij de werkgever Mimosa Health Care GL in dienst; b) van 16 juli 2016 tot en met 24 december 2018 was zij bij de werkgever Wellburn Care Homes Ltd in dienst; c) van 20 september 2018 tot en met 2 februari 2020 was zij bij de werkgever Lfcal Care Force LLP in dienst, en

d) van 3 februari 2020 tot en met 29 maart 2021 was zij bij de werkgever NHS YORK Teaching Hospital in dienst.

- 2 Op 2 april 2021 heeft verzoekster krachtens de KSO een werkloosheidsuitkering aangevraagd, omdat ze werkloos was. In haar aanvraag verklaarde verzoekster dat haar rechtsbetrekking met de werkgever NHS YORK Teaching Hospital per 29 maart 2021 was beëindigd, aangezien haar arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd was afgelopen. Naast andere relevante omstandigheden gaf zij ook aan dat zij geen pensioenrechten in een andere staat had opgebouwd. Bij deze aanvraag was het document betreffende de beëindiging van de arbeidsovereenkomst per 29 maart 2021 gevoegd. Bij besluit van 5 april 2021 heeft het orgaan waarbij de aanvraag was ingediend, de administratieve procedure voor de toekenning van werkloosheidsuitkeringen op grond van artikel 54d, lid 4, KSO opgeschort. Als reden werd aangegeven dat een bewijs van de vermelde verzekeringstijdvakken voor de werkzaamheden in het Verenigd Koninkrijk vereist is.
- 3 De volgende dag, dat wil zeggen op 6 april 2021, heeft het orgaan verzoekster een brief toegezonden met het verzoek om de volgende drie documenten over te leggen: verzoek om een verklaring betreffende de tijdvakken van verzekering en inkomsten door een andere lidstaat, formulier CA3916 overeenkomstig de vereisten van de bevoegde autoriteit in het Verenigd Koninkrijk alsmede een verklaring betreffende de vaststelling van de woonplaats in verband met de toepassing van artikel 65, lid 2, van verordening (EG) nr. 883/2004.
- 4 Deze documenten zijn met andere documenten overgelegd die door de laatste werkgever waren opgesteld waarvoor verzoekster in het Verenigd Koninkrijk had gewerkt. Deze bevestigen de hierboven in punt 1 genoemde omstandigheden. Tussen Bulgarije en het Verenigd Koninkrijk vond een elektronische uitwisseling van socialezekerheidsgegevens plaats met betrekking tot haar verzekeringsdossier en de hoogte van het ontvangen arbeidsloon.
- 5 Op 16 augustus 2021 heeft het orgaan van de werkloosheidsverzekering de hervatting van de administratieve procedure betreffende verzoeksters aanvraag gelast en vastgesteld dat aan de hand van het in het kader van de elektronische uitwisseling ontvangen gestructureerde elektronische document de tijdvakken van verzekering in het Verenigd Koninkrijk en het laatste tijdvak van 3 februari 2020 tot en met 29 maart 2021 konden worden vastgesteld; deze gegevens zijn noodzakelijk om te bepalen of er een recht op een werkloosheidsuitkering bestaat.
- 6 Op 18 augustus 2021 heeft het Bulgaarse orgaan van de werkloosheidsverzekering een besluit over de aanvraag genomen. Onder verwijzing naar de artikelen 54g, lid 1, en 54a, lid 1, KSO heeft het orgaan de aanvraag voor toekenning van een werkloosheidsuitkering afgewezen. In het bijzonder heeft het zich op het feit gebaseerd dat verzoekster van 8 december 2014 tot 29 maart 2021 tijdvakken van verzekering in het Verenigd Koninkrijk heeft opgebouwd en vervolgens geen „Bulgaarse” tijdvakken van verzekering heeft. Artikel 30 van het akkoord is niet van toepassing, aangezien de grensoverschrijdende situatie waarin verzoekster

zich op 31 december 2020 bevond, door haar terugkeer naar Bulgarije is onderbroken en er bijgevolg niet tegelijkertijd zowel een lidstaat als het Verenigd Koninkrijk bij haar situatie betrokken is. Voorts werd uiteengezet dat artikel 32 van het akkoord, wat de verwerving van rechten op sociale uitkeringen betreft die volgens het nationale recht worden getoetst, enkel in de samentelling van tijdvakken van verzekering voorziet die voor en na 31 december 2020 zijn opgebouwd. In wezen heeft verzoekster geen beroepsactiviteit in Bulgarije uitgeoefend waarvan de beëindiging meebrengt dat moet worden onderzocht of zij aan de vereisten van de Bulgaarse wet voldoet die het recht op werkloosheidsuitkeringen regelt.

- 7 Op 7 september 2021 heeft verzoekster overeenkomstig de procedure van de KSO bij verweerder in het hoofdgeding bezwaar tegen dit besluit gemaakt; als reden heeft zij aangevoerd dat artikel 30 van het akkoord op situaties als de hare van toepassing is. In haar bezwaar gaf zij onder meer aan dat zij een burger van de Unie is die aan het einde van de overgangperiode aan de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk onderworpen is en dat verordening (EU) 2019/500 van 25 maart 2019 van toepassing is. Naar aanleiding van het bezwaar heeft verweerder het besluit genomen dat in het hoofdgeding aan de orde is.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 8 Verzoekster stelt zowel in haar bezwaar als in de gerechtelijke procedure dat verweerder het akkoord onjuist heeft uitgelegd. Artikel 30 van het akkoord voorziet juist in gevallen als het hare, aangezien door haar terugkeer naar Bulgarije, een lidstaat van de Europese Unie, een grensoverschrijdende situatie is ontstaan waarop de bepalingen van het akkoord van toepassing zijn. Zij is een burger van de Unie op wie aan het einde van de overgangperiode de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing is. Als zij haar beroepsactiviteit in het Verenigd Koninkrijk had voortgezet, zou er geen sprake van een grensoverschrijdende situatie zijn geweest, aangezien zowel op de verrichte werkzaamheden als op het recht op een werkloosheidsuitkering de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing zou zijn geweest. Juist om die reden hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk het bij haar aanvraag bijgevoegde document als bewijs voor de feiten en omstandigheden met betrekking tot werkloosheidsuitkeringen afgegeven.
- 9 In het bestreden besluit heeft verweerder vastgesteld dat krachtens artikel 54a, lid 2, punt 4, KSO op grond van een internationaal verdrag waarbij Bulgarije is aangesloten of op grond van Europese verordeningen betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels ook tijdvakken die volgens de wetgeving van een andere lidstaat zijn erkend, als tijdvakken van verzekering moeten worden erkend. Dienovereenkomstig werd vastgesteld dat Bulgarije in beginsel verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (hierna: „verordening”) en verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en

de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004 (hierna: „uitvoeringsverordening”) moet toepassen. Op grond van deze vaststelling heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de conflictregel in artikel 11, lid 3, onder a), van de verordening in beginsel van toepassing is; de uitzonderingsgevallen worden in artikel 65, lid 2, van die verordening genoemd. Aangezien het Verenigd Koninkrijk per 31 januari 2020 geen lidstaat meer is, is het akkoord na het einde van de overgangsperiode (na 31 december 2020) van toepassing. Gelet op de aard van de geldend gemaakte aanspraak, zijn met betrekking tot de personele werkingssfeer de bepalingen in artikel 30 van het akkoord relevant waarin volgens de systematiek van de bepaling zes categorieën van personen worden onderscheiden. Ter motivering voert verweerder aan dat verzoekster, indien zij voor het laatst tussen 3 februari 2020 en 29 maart 2021 in het Verenigd Koninkrijk heeft gewerkt (hetgeen niet werd betwist), binnen de werkingssfeer van artikel 30, lid 1, punt 3, van het akkoord valt. Deze bepaling kan evenwel alleen met inachtneming van lid 2 worden toegepast. Bijgevolg is er alleen sprake van een grensoverschrijdende situatie wanneer een onderdaan van een lidstaat in een andere lidstaat werkt. Aangezien verzoeksters arbeidsverhouding op 29 maart 2021 is beëindigd, is de grensoverschrijdende situatie vanaf 30 maart 2021 onderbroken, zodat verzoekster geen in artikel 30, lid 1, van het akkoord bedoelde persoon is. Bijgevolg zijn de bepalingen van de artikelen 61 en volgende van de verordening niet op verzoekster van toepassing. Artikel 32 van het akkoord regelt echter wel bijzondere situaties die betrekking hebben op personen op wie artikel 30, lid 1, van dit akkoord niet of niet langer van toepassing is. Voor deze personen geldt enkel het beginsel van samentelling van tijdvakken van verzekering, van werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst voor het verwerven van uitkeringsrechten. Voor de samentelling van deze tijdvakken moet overeenkomstig de verordening bijgevolg rekening worden gehouden met de na het einde van de overgangsperiode voltooide tijdvakken, waarbij de bedoelde personen burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk zijn die in feite categorieën van personen zijn die alleen vóór 31 december 2020 of vóór en na die datum uitkeringsrechten hebben verworven. In dit verband moet bij de beoordeling van hun aanspraken nationaal recht worden toegepast, waarbij de tijdvakken van werkzaamheid en verzekering in het Verenigd Koninkrijk en de tijdvakken waarop het nationale recht van toepassing was, dienen te worden samengeteld. Aangezien er naar Bulgaars recht geen tijdvakken van verzekering bestonden, kan het recht op een werkloosheidsuitkering niet worden erkend en moet een dergelijke uitkering worden geweigerd. In zijn brief van 31 augustus 2021 aan verzoekster heeft verweerder feitelijk verklaard niet bevoegd te zijn om haar recht op uitkering te erkennen en hieraan uitvoering te geven.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzingsbeslissing

- 10 De in het hoofdgeding vastgestelde feiten worden niet betwist. De door de verwijzende rechter beschreven toedracht wordt door het overgelegde bewijsmateriaal bevestigd. De verwijzende rechter heeft twijfels over de

uitlegging van de bepalingen van het akkoord door verweerder. Aangezien de verwijzende rechter een definitieve beslissing over het geschil betreffende de rechtmatigheid van het bestreden besluit dient te nemen, heeft hij, mede gelet op de duidelijke bepaling van artikel 267, derde alinea, VWEU, geen bedenkingen om het Hof om de uitlegging van de relevante bepalingen van het akkoord te verzoeken. Krachtens artikel 161, lid 1, van het akkoord is het Hof bevoegd om over prejudiciële vragen betreffende de uitlegging van dit akkoord te oordelen.

- 11 Volgens de verwijzende rechter dienen bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het besluit van verweerder de conflictregels van de verordening (artikelen 61 tot en met 65a) en de concretiserende regels van de uitvoeringsverordening (hoofdstuk 5) rechtstreeks te worden toegepast, en hangt deze beoordeling af van de toepasselijkheid van die regels op de vastgestelde situatie op grond van artikel 31, lid 1, van het akkoord of van de toepasselijkheid van artikel 32 van het akkoord enkel voor de samentelling van tijdvakken; hierbij moet ook rekening worden gehouden met de vraag welk orgaan bevoegd is om het recht op uitkering te erkennen.
- 12 In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat de verwijzende rechter twijfels heeft of artikel 30, lid 1, onder c), van het akkoord op verzoeksters rechtspositie van toepassing is. Uit de doelstelling van deze bepaling alsmede de logica en gevolgen ervan voor personen vloeit voort dat deze betrekking heeft op situaties waarin cumulatief is voldaan aan de volgende voorwaarden: a) een burger van de Unie die op het moment van de toepassing van de bepaling in het Verenigd Koninkrijk woont; b) op deze Unieburger is aan het einde van de overgangperiode niet de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing, maar de wetgeving van een andere lidstaat; c) deze bepalingen zijn eveneens van toepassing op de familieleden en nabestaanden van deze personen. In casu blijkt uit de vastgestelde feiten dat de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk in de zin van artikel 31, lid 2, van het akkoord, gelezen in samenhang met artikel 1, onder l), van de verordening, althans aan het einde van de overgangperiode op verzoekster van toepassing was. In deze context valt verzoekster volgens de rechter onder artikel 30, lid 1, onder a), van het akkoord. Volgens deze bepaling moet cumulatief aan twee voorwaarden worden voldaan: a) deze persoon moet op het tijdstip waarop de bepaling wordt toegepast, burger van de Unie zijn, en b) op deze burger van de Unie moet aan het eind van de in artikel 126 genoemde overgangperiode de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing zijn. Ongeacht welk van de twee feiten de rechtspositie van verzoekster bepaalt, legt verweerder deze klaarblijkelijk aldus uit dat de toepasselijkheid ervan afhangt van de in artikel 30, lid 2, van het akkoord genoemde vereisten. Zoals reeds aangegeven, is er volgens verweerder slechts dan sprake van de door hem zo genoemde „grensoverschrijdende” situatie in de zin van deze bepaling wanneer de betrokken onderdaan van een lidstaat in een andere lidstaat werkt. Indien er als gevolg van de beëindiging van de tewerkstelling in het Verenigd Koninkrijk geen sprake is van een dergelijke situatie, behoort verzoekster niet langer tot de categorie van personen die onder de feiten van artikel 30 van het akkoord vallen, zodat de verwijzing in artikel 31, lid 1, niet op haar van toepassing is. De rechter

betwijfelt of deze uitlegging van verweerder juist is. Zoals reeds uiteengezet, bepaalt artikel 30, lid 2, dat de in lid 1 bedoelde personen binnen de werkingssfeer vallen zolang zij zich ononderbroken blijven bevinden in een van de in dat lid bedoelde situaties waarbij tegelijkertijd zowel een lidstaat als het Verenigd Koninkrijk betrokken is. De term „zolang” moet niet aldus worden uitgelegd dat de werkingssfeer van de bepaling hierdoor wordt beperkt tot de duur van een situatie waarin de werknemer, die onderdaan van een andere lidstaat is, werkzaamheden in het Verenigd Koninkrijk verricht. Integendeel, uit de doelstelling en de teleologische uitlegging van de bepaling volgt dat de in artikel 30, lid 1, onder a), bedoelde personen binnen de personele werkingssfeer van de bepaling vallen wanneer zij gedurende de gehele overgangsperiode volgens artikel 126 van het akkoord tegelijkertijd burger van de Unie zijn en op hen de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing is, met dien verstande dat deze voorwaarden gedurende die periode niet mogen veranderen en de latere wijziging van een van deze voorwaarden geen invloed heeft op de personele werkingssfeer van artikel 30, lid 1, van het akkoord.

- 13 Het lijkt echter mogelijk dat met de term „zolang” in deze bepaling het tijdstip wordt bedoeld waarop deze conflictwerking heeft. Dit is zelfs het geval wanneer verzoeksters rechtspositie, zoals verweerder stelt, onder de voorwaarde van artikel 30, lid 1, onder c), van het akkoord moet vallen. Indien de bepaling volgens de bewoordingen en het doel van het akkoord wordt uitgelegd, kan hieruit worden afgeleid dat de in lid 1, onder c), bedoelde personen gedurende de gehele overgangsperiode van het akkoord binnen de personele werkingssfeer ervan vallen, wanneer zij gedurende de gehele overgangsperiode burger van de Unie zijn en blijven die in het Verenigd Koninkrijk wonen, en op hen tegelijkertijd gedurende de hele periode de wetgeving van één en dezelfde lidstaat van toepassing is. Deze bepaling kan echter ook aldus worden uitgelegd dat de term „zolang” bepaalt dat de personele werkingssfeer van artikel 31, lid 1, slechts van toepassing is tot het moment waarop de in lid 1, onder c), genoemde voorwaarden cumulatief blijven bestaan, dat wil zeggen de periode waarin de persoon burger van de Unie is die als werknemer in het Verenigd Koninkrijk woont en op wie tegelijkertijd de wetgeving van een lidstaat van toepassing is. Om de voorgaande redenen is de verwijzende rechter van oordeel dat het Hof een nuttige uitlegging van de bepalingen van artikel 30, lid 1, onder a) en c), van het akkoord, gelezen in samenhang met lid 2, kan geven.
- 14 In aanvulling op de eerdere uiteenzettingen wenst de verwijzende rechter te vernemen hoe artikel 30, leden 3 en 4, van het akkoord met het oog op de eventuele toepasselijkheid ervan op de vastgestelde feiten in het hoofdgeding dient te worden uitgelegd. Er zij op gewezen dat verweerder zich, ondanks het subsidiaire karakter ervan, niet over de hypothetische en/of exclusieve toepasselijkheid ervan heeft uitgesproken. Artikel 30, lid 3, van het akkoord bepaalt dat deze titel ook van toepassing is op personen die niet onder lid 1, onder a) tot en met e), maar onder artikel 10 vallen [in casu lijkt lid 1, onder a), op de zaak van toepassing te zijn]. Volgens artikel 30, lid 4, van dit akkoord vallen de in lid 3 bedoelde personen slechts onder dit akkoord zolang zij een recht van

verblijf in het gastland hebben krachtens artikel 13 van dit akkoord of een recht om te werken krachtens artikel 24 of 25 van dit akkoord. Indien artikel 30, lid 3, van dit akkoord van toepassing is, zou de uitlegging van de werkingssfeer, ook in samenhang met lid 4, voor de verwijzende rechter nuttig zijn. Op het eerste gezicht vloeit uit de doelstelling voort dat wanneer de rechtsbetrekking van de tewerkgestelde persoon (werknemer) in het Verenigd Koninkrijk is beëindigd en deze persoon (burger van de Unie) het Verenigd Koninkrijk heeft verlaten, artikel 30, lid 3, van het akkoord niet langer op hem van toepassing is, aangezien hij, gelet op de voorwaarden in lid 4, zijn recht van verblijf in de lidstaat heeft verloren, omdat de enige reden voor het verblijf in die lidstaat de aldaar verrichte werkzaamheden waren. Het lijkt echter ook verdedigbaar dat de beperking van lid 4 betrekking heeft op het verblijfsrecht en het recht om te werken die na het einde van de overgangsperiode zijn uitgeoefend, ongeacht hoe lang deze rechten werden uitgeoefend of hiervan gebruik werd gemaakt, omdat de persoon toch in loondienst bleef en het recht had om gedurende een bepaalde periode na het einde van de overgangsperiode in het gastland te verblijven, en hij gedurende deze periode onder artikel 31, lid 1, valt. Om deze redenen zou het voor de beslechting van de zaak nuttig zijn, als het Hof de genoemde bepalingen aan de verwijzende rechter uitlegt.

- 15 Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat in aanmerking moet worden genomen dat de verwijzende rechter, aangezien verzoekster niet beschikt over een vervangend inkomen dat het verlies van haar inkomen uit arbeid in loondienst in het Verenigd Koninkrijk kan compenseren, en zij eventueel binnen een bepaalde termijn en onder de aldaar gestelde voorwaarden een uitkering in het Verenigd Koninkrijk moet aanvragen, verplicht is de president van het Hof te verzoeken om bij de prejudiciële procedure de bepalingen van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof toe te passen.